Jaro 2014

Časopis Fakultní nemocnice Olomouc

NemMAGAZÍN

ZÁZRAKY NA POČKÁNÍ

Po operaci oka dnes pacient odchází ze sálu rovnou domů

Emil Viklický

o hudbě, matematice, klubech a oblíbených olomouckých místech

Hyundai i30 kombi a Hyundai i40 kombi

Vyměňte vaše vozy a učiňte váš vozový park dokonalým.

Jak vypadá perfektní flotila? Je složená z dokonalých vozů. Takových, které nabídnou špičkovou kvalitu podloženou Sletou zárukou bez omezení kilometrů. Díky modernímu a atraktivnímu designu uděláte dojem na každé schůzce. Bohatá bezpečnostní a komfortní výbava včetně klimatizace a řady moderních technologií poskytne jistotu a pohodlí i na dlouhých cestách.

Hyundai i30 kombi již od 299 990 Kč vč. DPH. Hyundai i40 kombi již od 564 990 Kč vč. DPH.

Inspirace. Dokonalost.

HYUNDAI NEW THINKING. NEW POSSIBILITIES.

Porovnejte nový Hyundai s jinými vozy na www.porovnejhyundai.cz
Hyundai Infocentrum 800 800 900
Kombinovaná spotřeba: Hyundai i30 3.7–6.9 l/100 km, emise CO_2 97–162 g/km. Hyundai i40 4.3 – 7.5 l/100 km, emise CO_2 113 – 176 g/km.
Fotografie jsou pouze ilustrativní.

HYUNDAI Olomouc, s.r.o.
AUTORIZOVANÝ PRODEJCE

Adresa:
Dolní Hejčínská 31
(za fotbalovým stadionem)
779 00 Olomouc

Kontaktní informace:
e-mail: info@hyundaiolomouc.com
www.hyundaiolomouc.com
tel.: 585 227 158

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení čtenáři,

určitě i vás příjemný jarní vzduch, teplejší počasí a první sluneční paprsky nabíjejí po zimě energií a optimismem. Dobrá nálada a pozitivní myšlenky jsou i v dnešní moderní medicíně považovány za jeden z velmi důležitých předpokladů pro udržení si dobrého zdraví nebo pro úspěšné překonání zdravotních obtíží, které čas od času každého z nás potrápí. Nakonec celá řada známých citátů hovoří o optimismu jako o klíči k lidskému zdraví. Já si v této souvislosti vypůjčím slova anglického spisovatele přelomu 18. a 19. století George Gordona Byrona: „Buď vždy veselý – to je nejlepší medicína." Přál bych si, aby k vaší dobré náladě a k brzkému uzdravení přispělo také toto jarní číslo našeho nemocničního magazínu, které právě držíte v rukou.

Fakultní nemocnice Olomouc má s nadcházejícím jarem určitě důvod k optimismu. V loňském roce se nám totiž opět podařilo udržet naši ekonomiku v kladných číslech a díky dosaženému hospodářskému výsledku jsme se tak definitivně zařadili k nejúspěšnějším mezi jedenácti fakultními nemocnicemi v České republice. Dobrou zprávou tak určitě je, že jsme za posledních šest let smazali ztrátu více než čtyři sta milionů korun z předchozích období a nyní jsme zcela bez dluhů. Mohu tedy s potěšením konstatovat, že olomoucká fakultní nemocnice je ekonomicky zdravá, což je nejlepší předpoklad pro naše hlavní poslání – léčit a pomáhat navracet zdraví našim pacientům.

Přeji vám krásné jaro.

Roman Havlík,
ředitel Fakultní nemocnice Olomouc

Kladný hospodářský výsledek v období 2008–2013 v milionech Kč
(celkem 421 milionů Kč – využito k definitivnímu oddlužení FNOL)

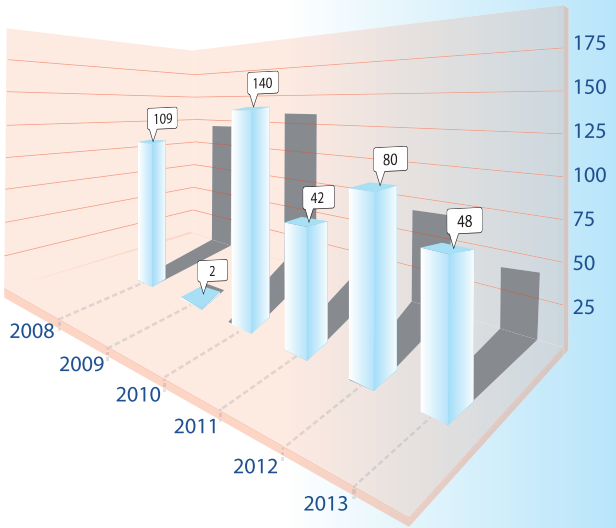

Obsah čísla

Úvodní slovo	3
Aktuality	4
Příběh se šťastným koncem	5–6
Představujeme	7–9
Z historie nemocnice	10–11
Lidé v nemocnici	12–13
Rozhovor s osobností	14–17
Naši odborníci radí	18–19
Píšete nám	20
Pro děti	21
Křížovka	22

5
Přestože má za sebou dvě transplantace srdce, chce Jiří Konečný objet Evropu na motorce

12
Pacienti si mě pletou s doktorem, ale určitě bych neměnil, směje se zdravotní bratr

14
Emil Viklický: Olomouc patří mezi nejhezčí místa na světě a má nádhernou univerzitu

NemMAGAZÍN
Vydává Fakultní nemocnice Olomouc, I. P. Pavlova 6, 775 20 Olomouc, IČO: 00098892. Registrační značka: MK ČR E 17254.
Vychází čtyřikrát ročně. Toto číslo bylo vydáno 26. března 2014.
Redakce: Egon Havrlant, FN Olomouc, I. P. Pavlova 6, 775 20 Olomouc, tel.: +420 558 442 489, +420 606 607 687, e-mail: info@fnol.cz, web: www.fnol.cz.
Inzerce: Yvona Pařízková, tel.: +420 602 755 916, e-mail: yvona.parizkova@seznam.cz.
Grafické zpracování a tisk: m-ARK Marketing a reklama, s. r. o.

Kryštof pomohl a zahrál nemocným dětem

V současnosti jedna z nejpopulárnějších českých hudebních skupin, kapela Kryštof, předala v polovině února na Dětské klinice Fakultní nemocnice Olomouc šek na půl milionu korun. Šlo o část výtěžku z podzimní charitativní akce na pomoc dětem s onkologickými onemocněními, která vynesla celkem tři miliony korun. Skupina se

Foto: archiv FNOL

rozhodla peníze od svých fanoušků rozdělit mezi šest nemocnic v České republice. Dětem na hematoonkologickém oddělení olomoucké nemocnice, kde se léčí malí pacienti s onkologickými onemocněními krve a krvetvorby, pak Kryštof zahráli akusticky skoro hodinový komorní koncert. Zpěvák a frontman kapely Richard Krajčo také ochotně navštívil na jednotlivých pokojích i ty děti, které musely být kvůli zdravotnímu stavu v izolaci. Finanční dar klinika využije k nákupu vybavení pro léčbu těžce nemocných dětí.

Loni se narodilo nejvíce dětí za třicet let

V loňském roce se v porodnici Fakultní nemocnice Olomouc narodilo 2212 dětí, což je nejvíce od roku 1983. „Roli v tom hraje určitě fakt, že si budoucí maminky stále častěji vybírají právě naše centrum, protože jsou s naší péčí spokojeny, což nás samozřejmě velmi těší. Je to pro nás doklad, že poskytujeme vysoce kvalitní péči, a to nejen u rizikových porodů, ale samozřejmě také u těch běžných, které jsou bez komplikací," uvedl doc. MUDr. Martin Procházka, Ph.D., vedoucí lékař Perinatologického centra Porodnicko-gynekologické kliniky FN Olomouc. Už sedmý rok v řadě tak počet novorozenců v největší porodnici na střední Moravě neklesl pod hranici dvou tisíc. Porodnice FN Olomouc je perinatologickým centrem, právě sem jsou soustředěny nejrizikovější porody z celého Olomouckého kraje.

Všechny laboratoře získaly známku kvality

Veškeré laboratorní provozy ve Fakultní nemocnici Olomouc jsou akreditované a získaly v rámci pravidelného externího hodnocení kvality osvědčení, které zaručuje vysokou kvalitu vyšetření prováděných ve všech nemocničních laboratořích. Je to dobrá zpráva jak pro externí zadavatele vyšetření, tak především pro pacienty, kteří se léčí v olomoucké nemocnici. Lékaři totiž při správném stanovení diagnózy a nastavení léčby pracují právě s výsledky vyhodnocenými v těchto laboratorních provozech. Získáním a udržením akreditace laboratoře potvrzují nejen svou vysokou odbornou způsobilost, ale i to, že výsledky jejich práce jsou v pořádku a trvale spolehlivé. Proces akreditace představuje výrazný tlak na neustálé zvyšování jakosti poskytovaných služeb, na růst dovedností personálu a na zajištění lepší technické vybavenosti takto akreditovaných subjektů.

Foto: archiv FNOL

Nemocnice pořádala XV. reprezentační ples

Hlavní hvězdou letošního XV. Reprezentačního plesu Fakultní nemocnice Olomouc byla slovenská skupina No Name. Její vystoupení patřilo k vrcholům slavnostního večera, který probíhal na konci února v prostorách olomouckého NH Hotelu. Program nabídl mimo jiné také zajímavé vystoupení vozíčkářů a tanečníků z olomouckého sdružení Balet Globa a také produkce některých dalších umělců, kteří předloni reprezentovali Českou republiku na mezinárodní soutěži WCOPA (Světový šampionát performativního umění) v americkém Los Angeles. Právě nemocniční ples patří tradičně mezi nejvyhledávanější akce olomoucké plesové sezóny. Letos přilákal na 700 hostů a vstupenky byly vyprodány během pouhých dvou dnů.

Urologická klinika je v Olomouci půl století

Půl století od založení Urologické kliniky si na začátku letošního února připomněla Fakultní nemocnice Olomouc a Lékařská fakulta Univerzity Palackého. Klinika patří mezi významná česká centra, ve kterých je poskytována špičková chirurgická péče dospělým i dětským pacientům zejména s onemocněním ledvin, prostaty, močového měchýře a dalších částí urogenitálního traktu. Zkušenosti olomouckých urologů ukazují, že jen za posledních patnáct let v jejich oboru velmi významně vzrostl počet onkologických diagnóz. Loni například odstranili nádor prostaty a nádor ledviny bezmála čtyřem stovkám pacientů, což je v porovnání s rokem 2000 pětinásobný nárůst počtu těchto operací. Klinika má velmi dobré diagnostické i léčebné vybavení srovnatelné s předními světovými centry. Je součástí olomouckého transplantačního centra, podílí se na transplantačním programu ledvin. Od roku 2009 jako jedno z mála pracovišť v České republice disponuje robotickým systémem využívaným především k radikálnímu odstranění prostaty pro zhoubný nádor.

Má za sebou dvě transplantace srdce, Jiří Konečný se ale i tak chystá objet Evropu na motorce

Foto: archiv Jiřího Konečného

Příběh Jiřího Konečného z Prostějova by vydal na celý román. Je mu padesát let a v jeho hrudi bije už třetí srdce. Zní to neuvěřitelně, ale je to tak. S nadsázkou se o něm dá říct, že má devět životů jako kočka, čtyřikrát už ho lékaři vraceli zpátky do života. Vážné zdravotní problémy, které mu začaly už bezmála před patnácti lety, jej nakonec nevyhnutelně dovedly k jedné z nejnáročnějších operací. Musel podstoupit transplantaci srdce. Ale aby toho nebylo málo, jeho nové srdce vydrželo pět let a bylo nutné, aby loni na podzim absolvoval transplantaci podruhé. Se svým třetím srdcem se po půlroce cítí velmi dobře. Dokonce natolik, že se rozhodl vyrazit na své milované motorce na dvanáct tisíc kilometrů dlouhou cestu po Evropě. Chce dokázat sobě i okolí, že i s darovaným srdcem je možné plnohodnotně žít, a dát tak naději těm, kteří na stejně náročnou operaci teprve čekají.

Všechno začalo někdy před patnácti lety. Jiří Konečný byl živnostník a podnikal v oboru prodeje a oprav stavební a dopravní techniky. Cítil se mladý, plný síly a ani ve snu ho nenapadlo, že by mohl mít nějaké zdravotní potíže. „Byl jsem hodně pracovně vytížený a jak už to tak bývá, připadal jsem si v té době asi nepostradatelný. Životosprávu jsem moc neřešil, takže nějaká kila navíc jsem určitě měl. Problémy jsem ale tehdy měl spíše v osobním životě, protože jsem se právě rozváděl. Všechno se to pak nějak nasčítalo, takže jsem se najednou ocitl ve vrtulníku a záchranáři mě museli resuscitovat. Letecky mě přepravili do Fakultní nemocnice Olomouc, kde mi lékaři diagnostikovali silný infarkt," popisuje Jiří Konečný, kterému tehdy bylo teprve 36 let. Lékaři a záchranáři museli o jeho život doslova bojovat. Čtyřikrát mu poskytovali masáž srdce. V péči kardiologů olomoucké fakultní nemocnice byl potom několik týdnů a za čtvrt roku se vrátil zpátky do běžného života. Jenže neuplynulo ani deset let a Jiří Konečný byl zpátky na urgentním příjmu v Olomouci. Dostal druhý infarkt a na I. interní klinice - kardiologické ve FN Olomouc strávil zhruba měsíc. Bylo mu tehdy 45 let. „Srdce mi ale už nefungovalo tak, jak by mělo. Měl jsem neustálé problémy s krevním tlakem, moje srdce pomalu, ale jistě dosluhovalo. A tak se olomoučtí lékaři dohodli s brněnským Centrem kardiovaskulární a transplantační chirurgie a přeložili mě tam. Skončil jsem na umělé podpoře srdeční a zachránit mě mohla už jen transplantace. Byl jsem na tom tehdy fyzicky, ale hlavně také psychicky hodně špatně," vzpomíná Jiří Konečný.

Foto: archiv Jiřího Konečného

Jiří Konečný se cítí dobře, letos v dubnu chce vyrazit se svým kamarádem Ivo Svozílkem (vlevo) na motorkách po Evropě.

Opět měl ale štěstí v neštěstí, protože už za necelý měsíc se pro něj našel vhodný dárce. Podstoupil transplantaci srdce a v brněnském centru strávil celkově téměř čtvrt roku. „Měl jsem opravdu velké štěstí. Vždyť někteří pacienti se svého dárce ani nemusejí dočkat a transplantace se třeba nedožijí. Já jsem se dočkal za pár týdnů. Cítil jsem se pak čím dál lépe a po návratu domů jsem

dokonce mohl začít znovu pracovat," vypráví. Jenže osud těžce zkoušenému muži po pár letech přichystal další nepříjemné překvapení. Jeho nové srdce nefungovalo správně. „Začal jsem mít pocity dušnosti a lékaři v Brně, kam jezdím na pravidelné kontroly, zjistili, že srdce není správně vyživované. To bylo loni na konci léta a já skončil znovu v nemocnici, psychicky opět na dně a čekal jsem na druhou transplantaci," líčí těžké chvíle Jiří Konečný.

Rodina ho podporovala, partnerka za ním chodila do nemocnice téměř každý den. „Fyzicky jsem na tom byl mnohem lépe než před první transplantací. Tehdy jsem byl vlastně úplný ležák, podruhé jsem se i přes veškeré problémy cítil dobře. Třikrát jsem utekl hrobníkovi z lopaty, řekl jsem si, že uteču i počtvrté," říká dnes už s úsměvem. A povedlo se i napočtvrté. Dárce se znovu našel brzy, přibližně po měsíci a půl, takže loni v říjnu mohl podstoupit druhou transplantaci.

Za tři dny po operaci už prý chodil a po měsíci z nemocnice odcházel domů. „Věřím, že tentokrát mi srdce vydrží a že už bude všechno v pořádku. Beru ho od začátku za svoje, neměl jsem žádný problém se s jeho přijetím psychicky vyrovnat. Jezdím už jen na kontroly a cítím se opravdu dobře," dodává Jiří Konečný. Je podle svých slov velmi vděčný, že dostal dvakrát takovou šanci, a má také velký respekt a úctu k tomu, co dnes lékaři dokážou. „Život pro mě rozhodně nekončí. Chci dokázat

Foto: archiv Jiřího Konečného

přesný opak. Na kontrolách potkávám podobně nemocné lidi a řada z nich se se svými potížemi špatně vyrovnává. Chci jim dát naději a dokázat, že i po tak náročné léčbě se dá plnohodnotně žít," říká odhodlaně.

Právě proto se také rozhodl, že společně se svým kamarádem Ivo Svozílkem vyrazí už letos v polovině dubna na motorkách po Evropě. „Lékaři mi doporučili fyzickou aktivitu. Postupně se teď snažím zlepšovat kondici, abych náročnou cestu zvládl. Motorka je mou zálibou už řadu let, jezdím na ní i na kontroly k lékaři. Na naší cestě po Evropě máme v plánu ujet kolem tří až čtyř set kilometrů denně, celkově pak dvanáct tisíc kilometrů, které chceme zvládnout za jeden měsíc," popisuje. Trasu oba nadšenci plánují přes Rakousko, Itálii, Francii, Španělsko, Portugalsko, Belgii, Holandsko, Lucembursko a Německo. „Všechno vybavení si povezeme na motorkách. Postupně sháníme sponzory a rádi bychom pak také finančně podpořili Komplexní kardiovaskulární centrum Fakultní nemocnice Olomouc.
Akci jsme příznačně nazvali – JEDEME DÁL. Hlavní motivací je dát naději lidem, kteří jsou po transplantaci srdce nebo na ni čekají, že i po tak náročné operaci je možné plnohodnotně žít," dodává Jiří Konečný.

POHLEDEM ODBORNÍKA

doc. MUDr. Martin Hutyra, Ph.D., lékař Komplexního kardiovaskulárního centra FN Olomouc

Jiří Konečný prodělal dva infarkty, které poškodily funkci levé srdeční komory a způsobily významné poškození chlopní. Po druhé srdeční příhodě jsme jej tak na I. interní kliniku – kardiologickou Fakultní nemocnice Olomouc přijímali s těžkou formou srdečního selhání. Jeho stav se velmi rychle zhoršoval, s podobně závažnými případy navíc u takto mladých lidí se u nás setkáváme přibližně jednou ročně. Uvažovali jsme, zda provést operaci chlopenní vady, kterou bychom na našem pracovišti samozřejmě zvládli, nebo zda jeho stav stabilizovat pomocí krátkodobé mechanické srdeční podpory a pak jej předat k další léčbě a případné transplantaci na specializovaná pracoviště v Praze nebo v Brně. Konzultovali jsme tento případ právě s našimi kolegy v Brně a po dohodě s nimi jsme se nakonec rozhodli přeložit nemocného do brněnského Centra kardiovaskulární a transplantační chirurgie. To se ukázalo jako správné rozhodnutí. Pan Konečný měl štěstí, že se brzy našel vhodný dárce a on pak mohl podstoupit transplantaci srdce, která mu zachránila život.

doc. MUDr. Petr Němec, CSc., MBA, FETCS, ředitel Centra kardiovaskulární a transplantační chirurgie Brno

Pan Konečný byl pacient, kterého si dodnes dobře pamatuji, protože byl v několika směrech neobvyklý. Původně k nám přišel s chlopenní vadou a velmi špatnou funkcí srdce, takže jsme měli obavu ho vůbec operovat. Naše obavy se vyplnily, protože po operaci srdce selhalo a museli jsme mu 3. den po výkonu implantovat krátkodobou mechanickou srdeční podporu. Na podpoře byl měsíc a čekal na transplantaci srdce – tuto strategii jsme u něho použili jako u jednoho z prvních. Během této doby dostal žlučníkový záchvat a musel být kvůli tomu operován. Byl vůbec naším prvním pacientem, který byl v době mechanické srdeční podpory operován pro jiné onemocnění. Vše nakonec dobře přestál a dočkal se nového srdce. Během let však došlo k postižení věnčitých tepen na transplantovaném srdci, a tak byla řešením retransplantace. Po delším váhání jsme nakonec souhlasili a koncem roku 2013 se objevil vhodný dárce. Tentokrát vše proběhlo bez komplikací. Mám k Jiřímu Konečnému i trochu osobní vztah, protože se jedná o prvního pacienta, kterému jsem dvakrát transplantoval srdce.

Oční klinika: Více než sto let špičkové péče o zrak dětí i dospělých

Foto: Libor Taichmann

Zrak je pro člověka nejdůležitějším smyslem. Osmdesát procent všech informací o okolním světě získáváme právě očima. Lidé si tuto skutečnost většinou uvědomují teprve ve chvíli, kdy se zhorší jejich vidění, nebo dokonce přijdou o zrak úplně. Každá taková změna pak zásadním způsobem ovlivňuje kvalitu života. Je proto i pochopitelné, že práci lékařů, kteří nemocným dokážou zrak vrátit nebo zlepšit jejich vidění, přirovnávají k zázraku. Na Oční klinice ve Fakultní nemocnici Olomouc jsou takové „zázraky" na denním pořádku. Olomouckou oční medicínu už v minulém století proslavily dvě velké postavy světové oftalmologie a klinika se i dnes stále řadí mezi přední oftalmologická centra v České republice. Každý rok do ambulancí kliniky zamíří kolem 35 000 pacientů a olomoučtí oční chirurgové provedou 3 500 operací ročně.

Téměř polovina všech očních lékařů v zemi přijíždí každý rok na jaře do hanácké metropole na konferenci Vejdovského olomoucký vědecký den. Letos slaví už patnácté výročí a jako jediná se v ČR systematicky věnuje problematice onemocnění sítnice, tři roky dopředu jsou vypsána nosná témata, takže zvláště klinická pracoviště mají prostor na prezentaci kvalitních projektů. Podobně vyhledávanou odbornou akcí je také podzimní Zirmův olomoucký diskusní den připravovaný letos už popáté. Za zmínku stojí určitě také fakt, že v deseti členném výboru České oftalmologické společnosti má olomoucká oční klinika hned dva zástupce – přednostu prof. MUDr. Jiřího Řeháka, CSc., FEBO a primářku MUDr. Kláru Marešovou, Ph.D. To vše svědčí o skutečnosti, že mezi odborníky v oboru očního lékařství je klinika FN Olomouc považována za skutečně renomované pracoviště.

Olomouc světově uznávaná

Historické základy, z nichž olomoucká oftalmologie vychází, jsou opravdu nebývale pevné. Prvním lékařem, který Olomouc

Inzerce

v oboru očního lékařství proslavil opravdu ve světovém měřítku, byl úspěšný rakouský lékař Eduard Konrad Zirm. Na Hanou přišel coby dlouholetý první asistent vídeňské oční kliniky a v roce 1895 se v olomouckých zemských ústavech stal primářem očního oddělení, které bylo se 165 lůžky největším očním oddělením v tehdejší rakousko-uherské monarchii. Primář Zirm proslul v roce 1905, kdy už v tehdy nově vystavěné budově dnešní olomoucké oční kliniky provedl první úspěšnou transplantaci oční rohovky na světě. Pracoviště potom vedl až do roku 1928.

Nástupcem primáře Zirma byl jmenován tehdejší asistent nově zřízené oční kliniky v Brně Václav Vejdovský. V čele olomouckého očního oddělení a pozdější kliniky stál neuvěřitelných 42 let. Profesor Vejdovský byl uznávaným odborníkem a laskavým lékařem, takže do jeho ordinace proudily davy pacientů nejen z Moravy, ale i ze Slovenska. Sám během svého dlouholetého působení v Olomouci provedl impozantní počet operací, bezmála 18 000. Jako první na světě provedl rekonstrukci slzného kanálku ústní sliznicí. Dodnes patří ke světově uznávaným osobnostem české oftalmologie. Patřil k zakladatelům Československé oftalmologické společnosti, které byl předsedou a místopředsedou. Byl členem francouzské a rakouské oftalmologické společnosti a reprezentoval Československo v evropské oftalmologické společnosti.

Klinika stále mezi elitou

V republikovém měřítku patří také současná Oční klinika FN Olomouc mezi přední oftalmologická centra a díky dlouhodobé práci jejího nynějšího přednosty profesora Jiřího Řeháka, který v jejím čele stojí od roku 1998, je považována za přední pracoviště v oblasti diagnostiky a léčby onemocnění sítnice a sklivce. „Máme k dispozici jeden špičkově vybavený ambulantní trakt, který je určen pouze pro diagnostiku a léčbu onemocnění sítnice. Jsme v této problematice velmi dobří, zejména v oblasti léčby uzávěrů sítnicové žíly představujeme světovou špičku. V současné době například na klinice pracujeme se sítnicovou oxymetrií, díky které můžeme sledovat zásobení sítnice kyslíkem, což je skvělá pomůcka pro hodnocení úspěšnosti nových léčebných metod. Na světě je jen osmnáct těchto přístrojů, u nás jej máme jen my a díky tomu můžeme spolupracovat s předními světovými odborníky na některých mezinárodních projektech," popisuje profesor Řehák.

Foto: Libor Taichmann

Přestože klinika sídlí více než 110 let ve stejné budově, která je jednou ze tří nejstarších staveb nemocničního areálu, personálním a technickým vybavením je podle jeho slov na úrovni srovnatelné s předními evropskými oftalmologickými pracovišti. „V týmu pracuje šestnáct lékařů, máme k dispozici čtyři ambulance a dva operační sály. Využíváme moderní přístrojové vybavení pro diagnostiku i v rámci chirurgických výkonů na oku. Ještě před dvaceti lety měla klinika sto třicet lůžek na šesti odděleních. Dnes nám dostačuje jedno smíšené oddělení se šestnácti lůžky, což je výsledek moderního pojetí současné oční medicíny podle celosvětových trendů, kdy se větší část péče přesouvá do ambulantní složky," vysvětluje přednosta.

Ze sálu rovnou domů

Oční chirurgové na olomoucké klinice provedou ročně 3 500 operací. Velká část z nich dnes trvá jen pár minut, provádí se v lokální anestezii a pacient po výkonu může přímo ze sálu odejít domů. „Náš obor zaznamenal v posledních dvou desetiletích velký posun k ambulantní péči. Umožnily to nové operační metody, kdy se výrazně zmenšil chirurgický řez, který v současnosti musíme u většiny operací na oku provést," uvádí primářka olomoucké oční kliniky Klára Marešová. Zatímco dříve musel operatér naříznout skalpelem oko z celé jedné třetiny a pak je sešít, dnes stačí malá dvoumilimetrová ranka. „Tu potom nemusíme ani šít, sama se totiž zatáhne a zhojí. Je to takzvaná bezstehová technika. Pro pacienta je mnohem šetrnější a rehabilitace oka je pak také výrazně rychlejší a jednodušší," říká primářka.

Nejčastějšími operačními výkony prováděnými na sálech olomoucké kliniky je odstranění šedého zákalu oka. Těchto operací lékaři provedou asi 1 700 ročně. „Jsou to běžné výkony, které se provádějí i na mnohem menších pracovištích. K nám se soustředí samozřejmě komplikovanější případy, ale i tak jsou to pro pacienty méně zatěžující operace, kdy se zakalená čočka nahradí umělou jen v lokální anestezii. Právě u šedých zákalů dochází po operaci ke zlepšení vidění v devadesáti pěti procentech případů. Stane se dnes, že operujeme i pacienty, kteří překročili devadesátku," podotýká s úsměvem Klára Marešová.

Foto: Libor Taichmann

Specializované operace

Lékaři pracují jak při diagnostice onemocnění oka v ambulancích, tak během

operačních výkonů na sálech s moderní přístrojovou technikou. „Za světem nejsme naším vybavením nijak pozadu. Od loňského roku například používáme na operačních sálech nový špičkový mikroskop, který díky přesnější optice a dokonalejšímu ovládání umožňuje provádět výkony rychleji a šetrněji k pacientovi. Právě zdokonalení technologického vybavení a dokonalejší používané materiály jsou tím hlavním důvodem, díky kterému můžeme dnes většinu pacientů po operaci propustit ihned domů," konstatuje primářka.

Foto: Libor Taichmann

Doménou práce lékařů na klinice jsou superspecializované chirurgické výkony na oku. Soustředí se sem například pacienti s onemocněním sítnice, zejména pak starší lidé s takzvanou věkem podmíněnou makulární degenerací sítnice, což je onemocnění často vedoucí až k slepotě. Olomoucké pracoviště je jedním z devíti center v České republice, kde se lékaři specializují na péči o tyto pacienty. Na klinice se rovněž provádějí specializované mikrochirurgické výkony na sítnici a sklivci, operace zeleného zákalu, operace oka po úrazu, plastické operace oka a také transplantace rohovky.

Právě transplantace rohovky jsou vlastně tradicí už od dob prvního primáře Zirma. „Stojí určitě za pozornost, že v principu se tento výkon právě od dob první transplantace desítky let takřka neměnil. Rohovka od dárce se chirurgicky vložila do postiženého oka a přišila. Samozřejmě lepšími šicími materiály a technikou, než s jakou začínal průkopník Zirm. V posledních pěti letech ale v této oblasti nastal zlom, kdy se začala transplantovat jen vnitřní část rohovky tenká asi jako blanka mezi skořápkou a obsahem běžného vejce. Malým řezem se srolovaná vloží do oka a pak ji operatér s pomocí vzduchové bubliny v oku vyrovná, aby plnila svou funkci," popisuje primářka Marešová. Podle jejích slov se této technice říká lamelární keratoplastika a v Česku je zatím málo pracovišť, kde se tato technika transplantace rohovky používá. V Olomouci ano a jedním z mála českých chirurgů, kteří tyto operace provádějí, je lékařka kliniky Pavlína Hrabčíková.

Špičková péče o dětské oko

Oftalmologická péče poskytovaná Oční klinikou FN Olomouc je komplexní. Zdravotníci se tedy věnují péči nejen o dospělé, ale také o dětské pacienty. „Součástí kliniky je také ortopticko-strabologické pracoviště, kde sestry se specializovaným vzděláním cvičí s dětmi na přístrojích, aby stimulovaly jejich vidění a zmenšily šilhání. To se odstraňuje i operací, kdy na sály dětské kliniky docházejí naši lékaři provést tento specializovaný výkon u takto postižených dětí," doplňuje primářka. Očním vadám a jejich léčbě u dětí se ale lékaři ve FN Olomouc věnují už od novorozeneckého věku. „Ve spolupráci s našimi kolegy na novorozeneckém oddělení provádíme screening očních vad u čerstvě narozených dětí a zejména u nedonošených novorozenců, takže záchyt těchto onemocnění je v posledních letech častější a je možné tyto děti začít dříve a úspěšněji léčit," dodává Klára Marešová.

Inzerce

Děti v lázních

V lázních Teplice nad Bečvou přivítají už na jaře malé klienty ve zcela nových a kompletně zmodernizovaných prostorách. Patronkou léčebny bude paní Zlata Adamovská, která je i tváří lázní. Dětská léčebna Radost se stane jediným lázeňským zařízením dětských kardiaků od 1,5 roku na Moravě. Současně zde lázně zahájí nový projekt léčby dětské obezity „Hubneme s Radostí".

Přírodním léčebným prostředkem je jedinečná uhličitá koupel. Děti budou moci přímo v budově využívat i celou řadu dalších procedur. Zdravotnickou péči zajistí dětský lékař, tým diplomovaných sester, nutričních terapeutů, fyzioterapeutů a další. Vzdělávání bude probíhat ve speciální základní a mateřské škole rovněž přímo v prostorách budovy.

Pro děti s doprovodem jsou připraveny pokoje s vlastním sociálním zařízením. Během pobytu mohou rodiče absolvovat celý léčebný program, naučit se základní prvky cvičení, zdravé výživy a mohou pokračovat s rehabilitací či redukčním plánem svých dětí v domácím prostředí. Cílem péče v lázních Teplice nad Bečvou je radost našich dětí.

Více na **www.ltnb.cz**.

Foto: archiv Miloslava Dudy

Vladislav Rapant: Přední český chirurg, uznávaný odborník a průkopník moderních operačních metod

Stačí jen zběžně zapátrat v poválečné historii chirurgických pracovišť na Moravě i v Čechách a je téměř jisté, že badateli na mnoha místech vstoupí do cesty profesor Vladislav Rapant. Ve Fakultní nemocnici Olomouc je jeho jméno už téměř sedmdesát let synonymem pro slavnou éru olomoucké chirurgie. Byl jedním z nejvýraznějších představitelů moravské chirurgické školy a předním českým odborníkem v oblasti hrudní a jícnové chirurgie. Za čtvrt století v čele olomoucké kliniky vychoval celou řadu pozdějších primářů dalších moravských chirurgických pracovišť. Rapantovi žáci na něj dodnes vzpomínají s velkou úctou jako na precizního operatéra, respektovaného specialistu a průkopníka mnoha směrů moderní chirurgie.

Vladislav Rapant se narodil 6. června 1902 v Uherském Hradišti. Medicínu studoval na Lékařské fakultě Masarykovy univerzity v Brně. Po promoci nastoupil v roce 1925 na brněnskou kliniku profesora Rudolfa Vanýska (původem z Velkého Týnce u Olomouce), významného českého internisty. Jako mladý lékař se Rapant chtěl věnovat gynekologii, své plány ale brzy změnil. Na jeho rozhodnutí měla zásadní vliv půlroční stáž na chirurgické klinice věhlasného profesora Julia Petřivalského (původem z Vinar na Přerovsku), zakladatele v Evropě proslulé moravské chirurgické školy. Chirurgie se pak stala celoživotní láskou Vladislava Rapanta.

V Brně působil Rapant po svých studiích celých 20 let. V období druhé světové války, kdy byl jeho učitel profesor Petřivalský předčasně penzionován, na sebe musel už jako docent vzít nelehký úkol a převzít po něm brněnskou chirurgickou kliniku. Po válce nastoupil Rapant dne 1. září 1945 do Zemských ústavů v Olomouci (dnešní fakultní nemocnice). Nejprve se ujal funkce prozatímního primáře olomouckého chirurgického oddělení a dne 30. ledna 1946 rozhodla rada zemského národního výboru v Brně o jeho jmenování primářem. „Nebudete-li po zřízení olomoucké university pověřen vedením příslušné kliniky, bude nutno vás přeložiti na jiné místo. Na to vás výslovně upozorňuji," napsal Rapantovi při jmenování předseda zemského výboru.

Rapant byl ale pověřen už v dubnu 1946 tehdejším ministerstvem školství a osvěty, aby suploval přednášky z oboru chirurgie na lékařské fakultě obnovené Palackého university v Olomouci a aby také budoval a prozatím i vedl stejnojmennou kliniku. V lednu roku 1948 jej prezident Československé republiky Edvard Beneš jmenoval řádným profesorem a Vladislav Rapant se stal prvním přednostou chirurgické kliniky v Olomouci. V jejím čele pak stál až do roku 1970.

Skutečnost, že se Vladislav Rapant stal vysokoškolským pedagogem, ovšem nijak nezastínila především jeho roli výjimečného chirurga a vynikajícího operatéra. Stal se průkopníkem všech směrů moderní chirurgie. Každoročně publikoval řadu odborných prací, zvláštní zájem pak věnoval hrudní a jícnové chirurgii, chirurgii žaludku, portální hypertenzi a endokrinochirurgii. V tradici jícnové chirurgie, kterou na Hané založil, pokračovaly všechny další generace olomouckých chirurgů až do současnosti, kdy i současná I. chirurgická klinika FN Olomouc stále patří v této oblasti mezi absolutní českou špičku.

Profesor Rapant si jako jeden z mála tehdejších předností chirurgických klinik v Československu uvědomil, že všeobecný chirurg už nemůže být schopen obsáhnout celou problematiku prudce se rozvíjejícího oboru. Své nejzkušenější asistenty proto pověřil vedením a rozvíjením jednotlivých chirurgických odvětví, mezi prvními například neurochirurgie, urologie, anesteziologie, cévní chirurgie a kardiochirurgie. Vladislav Rapant byl vůdčí osobností, na své klinice měl obrovský respekt, který si ovšem vysloužil rovněž v odborných kruzích zaváděním řady novinek v české chirurgii.

Byl velmi oddaný své práci, o čemž svědčí například i lékařská zpráva vypracovaná v roce 1951 pro ředitelství státní fakultní nemocnice a děkanát lékařské fakulty v Olomouci. Píše se v ní, že profesor Vladislav Rapant i přes akutní zdravotní potíže s páteří chce nastoupit do zaměstnání. „...stav po akutním prolapsu meziobratlové ploténky ... ještě není zcela upraven. Nemocný chce nastoupiti své normální zaměstnání... Navrhuji, aby nevykonával

své zaměstnání alespoň po dobu měsíce, jelikož se obávám recidivy," píše ve zprávě o svém kolegovi tehdejší přednosta olomoucké neurologické kliniky profesor Miroslav Šercl.

Ti, kteří Rapantovo působení na klinice pamatují, na něj vždy vzpomínali s úctou. Přesto, že ho tajně nazývali „vetus" (latinsky „starý"), měli ho rádi a mluvili o něm jako o přísném, ale spravedlivém šéfovi. „Měl vznešené vystupování jako aristokrat. Při poradách s ním seděli v křeslech uprostřed knihovny jenom profesoři a docenti, my ostatní jsme stáli a směli jsme jen poslouchat debatu kolem stolu. Byl také pedant a všechny naše publikované texty chtěl předem vidět. Opravil nám je nejen po odborné stránce, ale i z hlediska slohu a gramatiky," vzpomíná chirurg Zdeněk Zlámal, který na kliniku nastoupil v roce 1969. Profesor Miloslav Duda, bývalý přednosta II. chirurgické kliniky FN Olomouc, zažil rovněž krátce Rapanta ve vedení kliniky. „Byl neobyčejně pracovitý a měl přísná měřítka, ale s věkem se projevovaly i jeho lidské vlastnosti. Měl potom pochopení i pro jiné záliby, než je pouze chirurgie," říká s úsměvem.

I po odchodu do penze zůstával profesor Rapant v úzkém kontaktu s klinikou. Trpěl ovšem šedým zákalem a postupně na obě oči takřka oslepl. Nepomohla mu ani operace, kdy se svěřil do rukou špičkového oftalmologa a přednosty olomoucké oční kliniky profesora Václava Vejdovského. Zemřel v roce 1989.

Vladislav Rapant v Olomouci založil tradici chirurgických sjezdů Petřivalského den. Nyní se tato odborná akce koná každé dva roky pod názvem Petřivalského-Rapantův den a letos v dubnu proběhne už její pětadvacátý ročník. „Profesor Rapant během čtvrtstoletí vybudoval respektované pracoviště, které patřilo bezesporu k nejprogresivnějším v zemi. Platí to nejen v proslulé chirurgii jícnu, ale v hrudní chirurgii vůbec a i cévní chirurgie prodělávala své první kroky v Olomouci. Osobnost profesora Rapanta byla v tomto historickém procesu naprosto nenahraditelná. Všichni pokračovatelé této slavné éry jsou si vědomi, že tato tradice je především zavazující. Bez vlastní snahy a přičinlivosti by se během krátkého času získaná dobrá pověst kliniky rychle vytratila," říká profesor Vladimír Král, emeritní přednosta I. chirurgické kliniky a profesor Čestmír Neoral, současný přednosta kliniky, k tomu dodává: „Výsledky I. chirurgické kliniky prezentované řadou publikací a přednášek na nejrozmanitějších chirurgických sjezdech, ale také na tradičním celostátním Petřivalského-Rapantově dni, a zvláště prokazované především rutinní každodenní zdravotnickou prací ukazují, že osobnost prof. Rapanta není pro nás jen historickou ozdobou, ale stále trvajícím příkladem."

(zpracováno s využitím textů prof. MUDr. Miloslava Dudy, DrSc.)

Vladislav Rapant během první operace v Československu, kdy ve spolupráci s odborníky z USA v roce 1946 odstranil pacientovi jícen pro nádorové onemocnění.

Pacienti si mě pletou s doktorem, ale neměnil bych, směje se zdravotní bratr Dušan Illík

Foto: archiv FNOL

Je to práce snů, prohlašuje o svém zaměstnání ve Fakultní nemocnici Olomouc trochu s nadsázkou Dušan Illík. Před dvaceti lety by ve zdravotnickém zařízení zcela jistě působil jako zjevení. Dnes už se zdravotní sestry „v kalhotách" objevují v nemocnicích přece jen častěji, přesto to stále není úplně běžná mužská profese. Osmatřicetiletý „zdravotní bratr" pracuje na chirurgické jednotce intenzivní péče a na každé službě se stará o pacienty ve vážném stavu, kteří jsou nezřídka v bezvědomí a v ohrožení života. Nejvíc ho prý nabíjejí chvíle, kdy se člověk, kterého přivezou v těžkém stavu a při životě ho udržují hadičky a přístroje, zlepší natolik, že může odejít na běžné oddělení.

O svém budoucím zaměstnání neměl Dušan Illík ještě před maturitou příliš jasno. Studoval střední podnikatelskou školu, ale už před jejím dokončením mu začalo docházet, že se patrně vydá na zcela jinou profesní dráhu. „Hned po škole jsem nastoupil jako sanitář do ústavu sociální péče o handicapované a mým snem bylo pracovat na záchrance a jezdit s rychlou. Začal jsem tedy dálkově studovat střední zdravotnickou školu. Bylo nás tam dokonce osm kluků, asi proto, že jsme byli dálkaři. Ovšem už během tohoto studia mě kamarádi, kteří u rychlé jezdili, zrazovali od práce u zdravotnické záchranné služby s tím, že budu vlastně nejčastěji po ulicích sbírat bezdomovce a opilé lidi. Nakonec mě tedy zlákala práce na jednotce intenzivní péče, která je hodně dynamická a náročná, což mi vyhovuje," popisuje zdravotník.

Jakmile získal zdravotnické vzdělání, nastoupil nejprve do ostravské fakultní nemocnice na transplantační jednotku intenzivní péče. „Ta práce tam mě opravdu chytla. Je to určitě akční povolání, často musíme dělat pod tlakem, ve stresu a přitom zachovat klidnou hlavu. Ověřil jsem si, že to zvládám dobře a že pro tu profesi mám předpoklady," konstatuje Dušan Illík. Do Fakultní nemocnice Olomouc přišel v roce 2007 a nastoupil nejprve na II. chirurgickou kliniku na cévně-transplantační jednotku intenzivní péče a po třech letech na oddělení intenzivní péče chirurgických oborů, kde působí dodnes. Před dvěma lety také úspěšně dokončil specializační vzdělávání v oboru anesteziologicko-resuscitační a intenzivní péči.

Oddělení intenzivní péče chirurgických oborů patří ke špičkově vybaveným pracovištím, která sídlí v samotném srdci nemocničního areálu – v moderním chirurgickém komplexu. Přímo navazuje na centrální operační sály, kde se odehrává naprostá většina operačních výkonů prováděných ve Fakultní nemocnici Olomouc. Dušan Illík je jedním ze dvou mužů – „zdravotních bratrů", kteří jsou součástí jinak ryze ženského kolektivu zdravotních sester na oddělení. Jak sám říká, je proto také často terčem vtípků svých kolegyň. „Často mě ale potřebují, abych jim pomohl nadzvednout nebo přeložit pacienta. Mužská síla je mezi křehkými ženami potřeba často, až jim někdy říkám, že se taky musím starat o své pacienty. Ti si mě zase často pletou s doktorem," popisuje s úsměvem. Svou práci má rád a mluví o ní s láskou a s pokorou. „Je tu opravdu dobrá parta, a to včetně lékařů. A vrchní sestra, paní Ludmila Lysá, je skvělá, to ona tady drží dobrou atmosféru. Přestože práce máme opravdu hodně a je často náročná, máme určitě čas se i zasmát. Rozhodně bych neměnil," říká.

Když někdy ve společnosti přijde řeč na jeho zaměstnání, Dušan Illík s hrdostí přiznává, že pracuje v nemocnici mezi sestřičkami. „Říkám vždycky, že jsem zdravotní bratr, přestože se i pro muže dost často používá označení sestra. Prostě mi to sedí víc. A reakce okolí jsou vždycky pozitivní. Naše práce vzbuzuje obdiv a respekt. O to větší, že pečujeme o pacienty ve velké, špičkově vybavené nemocnici na intenzivním pooperačním oddělení," konstatuje zdravotník. Také rodina je prý na něj pyš-

Dušan Illík

Pochází z Opavy, kde se v roce 1975 narodil. Vystudoval střední podnikatelskou školu v Opavě, kterou v roce 1996 úspěšně dokončil absolvováním maturitních zkoušek. Hned po studiu začal pracovat v Ústavu sociální péče o handicapované v Opavě nejprve jako sanitář a později jako ošetřovatel. V letech 1997 až 2001 úspěšně absolvoval dálkové studium Střední zdravotnické školy v Krnově. V roce 2001 nastoupil jako zdravotní bratr do Fakultní nemocnice Ostrava na transplantační JIP, v roce 2007 pak přišel do Fakultní nemocnice Olomouc nejprve na cévně-transplantační JIP a později na oddělení intenzivní péče chirurgických oborů. V roce 2012 dokončil specializační vzdělávání ARIP a v roce 2013 absolvoval základní kurz bazální stimulace. Žije v Olomouci, je svobodný a mezi jeho koníčky patří vysokohorská turistika, in-line bruslení, cyklistika a cestování.

ná. „Podporovali mě od začátku, přestože nikdo z mého nejbližšího okolí ve zdravotnictví nepracuje. Dívají se na to pragmaticky. Říkají mi vždycky, že jsem udělal dobře, že nemocní tu budou pořád a že nás budou pořád potřebovat," líčí s úsměvem.

Práce je to hodně náročná, někdy i pět dvanáctihodinových směn do týdne, denní a noční služby, celou pracovní dobu na několika desítkách metrů čtverečních. „Už jsem si zvykl, ale osobně nemám moc rád noční, protože mám rád spánek a takhle mám rozhozený den před i den po službě. Do jídelny na oběd si zajít nemůžeme, musíme být u pacientů. Takže dostaneme jídlo v tabletech až na oddělení a někdy se nám půlhodinová přestávka smrskne i na deset minut. Každý máme na službě na starosti dva pacienty, ale když má někdo nějaký těžký případ, tak se stará jen o něj. V tomhle si většinou vyjdeme vstříc a pomůžeme si navzájem," popisuje Dušan Illík a zároveň jedním dechem dodává, že ho jeho práce nesmírně baví. „Nelituju toho, že jsem si vybral tuhle profesi. Vůbec si nedovedu představit, že bych dělal něco jiného," dodává.

Skladba pacientů, o které se svými kolegyněmi na oddělení pečuje, je prý různá. Nejčastěji jsou to lidé po plánovaných operacích, maminky po těžkých porodech, ale i lidé po dopravních nehodách a těžkých úrazech, když je plně vytížené sousední anesteziologicko-resuscitační pracoviště. „Měli jsme tu nedávno i postřeleného člena motorkářského gangu nebo pána, který havaroval na vypůjčené motorce, když ji vybíral pro svou vnučku," vypočítává kuriózní případy zdravotník. U všech je ale cíl lékařů i sester jediný. Aby pacienti odešli v mnohem lepším stavu, než v jakém se do nemocnice dostali. „Děláme pro to opravdu maximum. Začali jsme u nás například využívat i koncept bazální stimulace. V péči o pacienty v bezvědomí tak používáme spoustu pomůcek, které přinesou jejich rodiny z domova, například jejich oblíbenou hudbu, fotografie, vůně a podobně. Prostě všechno, co by je mohlo pozitivně stimulovat," vysvětluje Dušan Illík. A výsledky jsou podle jeho slov často velmi dobré. „Z každého pacienta, který od nás odchází na standardní lůžkové oddělení, máme opravdu radost. Občas se pak některý z nich po pár týdnech nebo měsících přijde ukázat a poděkovat. A to je skvělý pocit," dodává zdravotní bratr.

Inzerce

Foto: archiv FNOL

Emil Viklický: Olomouc patří mezi nejhezčí místa na světě a má nádhernou univerzitu

Foto: archiv Emila Viklického

Špičkový jazzový pianista a skladatel Emil Viklický má za sebou náročný půlrok koncertování v nejrůznějších koutech světa. Je velmi vytížený, úspěšný a oceňovaný publikem i odborníky jak doma, tak i v zahraničí. Jen před pár dny převzal v pražském Veletržním paláci prestižní divadelní Cenu Alfréda Radoka za hudbu k projektu Kabaret Shakespeare. Přestože je Emil Viklický rodákem z Olomouce, na Hanou se dnes vrací hlavně koncertovat nebo přijíždí za svými kamarády. Hodně času ale tráví v zahraničí v rámci svých hudebních vystoupení nebo také v rodině svého syna, který žije na Havaji. Pro schůzku k našemu rozhovoru vybral Obecní dům v Praze, a to z jednoho prostého důvodu. Dává totiž přednost restauracím bez hudební kulisy. O hudbě ale dokáže dlouze a zajímavě vyprávět, stejně jako o svých začátcích u piana, studiích matematiky, klubových vystoupeních nebo o oblíbených olomouckých místech.

Pamatujete na svou první skladbu vybrnkanou na klavír?

Můj dědeček Viktor Wiklitzki si vzal za ženu vídeňskou krasavici a v roce 1902 jí koupil piano – křídlo Gustav Hofbauer jako svatební dar. Jako malý jsem do piana mlátil a samozřejmě mě to ohromně bavilo. Ale to ještě nebyla žádná skladba, jen bum - bum - bum... a na to: „Nech toho, co to děláš...!“ (smích)

Museli vás rodiče do cvičení nutit?

Byli na mě v tomto ohledu celkem hodní. Když otec a strýc – oba výborní výtvarníci – viděli, jak maluju, dostávali záchvat smíchu. Byli přesvědčeni, že malovat neumím, takže mě nechali hrát. Jako kluk jsem sice moc necvičil, na což si paní profesorka vždycky stěžovala, ale zřejmě jsem měl talent, protože mi hraní šlo samo.

Později se váš vztah k hraní a cvičení změnil?

To bylo až kolem mých devíti desíti, kdy mě navštívil otcův žák, olomoucký výtvarník Jiří Pravda, který si koupil baryton-saxofon a chtěl se stát českým Gerry Mulliganem. Pamatuji si, že mi říkal: „Ty hraješ samý blbosti, tohle je přece blues...“, a to mě najednou začalo bavit a začal jsem automaticky cvičit.

Kdy jste pocítil, že je pro vás piano srdeční a životní záležitostí?

Už na konci střední školy jsem uvažoval, že bych šel na skladbu do Brna nebo Prahy. Ale rodiče na to: matematika ti vždycky šla, běž na matiku a později uvidíš ... hrát můžeš vždycky. A tak jsem je poslechl (smích) a šel jsem na Přírodovědeckou fakultu Univerzity Palackého v Olomouci studovat matiku.

Myslíte, že hudba a matematika mají nějakou spojitost?

Ano, jsou velmi propojené. Nádherně to vystihl německý matematik Gottfried

Emil Viklický

Geniální jazzový pianista a hudební skladatel, jedna z nejvýraznějších postav české hudební scény, se narodil 23. listopadu 1948 v Olomouci. Pochází z výtvarnické rodiny, jeho otec byl asistentem malíře Jana Zrzavého. Hrát na klavír se učil v Lidové umělecké škole u Libuše Fiurášková. Po maturitě na Slovanském gymnáziu v Olomouci absolvoval obor numerická matematika na přírodovědecké fakultě olomoucké Univerzity Palackého. Oboru se však později nevěnoval, protože již během studií přenesl svůj zájem na hudbu a zejména jazz. V první polovině 70. let hrál v Jazz Sanatoriu Luďka Hulana, SHQ Karla Velebného a byl členem jazzrockového Energitu. Ve své tvorbě 80. let se úspěšně snažil o fúzi folkloru s jazzem, spolupracoval mj. s Jiřím Pavlicou, Zuzanou Lapčíkovou, Jiřím Mrázem a Ivou Bittovou. Jeho první sólové album V Holomóci městě (1977) zaznamenalo velmi pozitivní ohlas u jazzové veřejnosti a kritiky, Viklickému se zde podařilo spojit standardní moderní jazzový projev s inspiracemi z hudby jeho moravského regionu. Vedle nahrávek s předními světovými jazzmany, mimo jiné trumpetistou Joe Newmanem, pianistou Jamesem Williamsem a kytaristou Billem Frisellem, se věnuje také soudobé hudbě a skládá opery. Je autorem oper Faidra, Oráč a smrt a kontroverzní opery Máchův deník aneb Hynku, jak si to představuješ, kterou napsal na objednávku Národního divadla v roce 2003. Značnou část jeho tvorby představuje filmová hudba, které se věnuje od poloviny 80. let.

Wilhelm Leibnitz, když prohlásil: Hudba je pocit, který lidská duše zakouší, aniž si uvědomuje, že jde vlastně o čísla a počty. A to je ohromná pravda.

Proč jste u matiky nezůstal?
Doba, ve které jsem studoval, v tom hraje důležitější roli než cokoli jiného. Studoval jsem v relativně dobrých letech 1966 až 1971, ale po roce 1969 se už atmosféra na fakultě začala měnit. Odejiti byli hlavně profesoři, kteří nebyli ve straně, a navíc nás přezkušoval jakýsi kádr ze železáren! Chtěli si mě tehdy nechat na fakultě jako asistenta analýzy, a kdyby nebylo negativních změn ve společnosti, možná by to tak i dopadlo. Na druhé straně – na matiku nikdy nechodily krásné holky, takže to vlastně bylo jasné… (smích)

Jaké byly vaše jazzové začátky v Praze?
Rozhodl jsem se dělat jazz jako svobodné povolání a začátky byly kruté. Neměl jsem kde bydlet a hraním jsem si vydělal málo. Ale během roku se samozřejmě stalo tolik věcí, že už jsem se do Olomouce vracet nechtěl. S Karlem Velebným, otcem českého moderního jazzu, jsem začal hrát jako regulérní člen SHQ v září 1974 a zůstal jsem s ním vlastně až do jeho smrti.

Prozradíte, kolik hodin denně cvičíte?
Podle toho, jak potřebuji. Když nahrávám, cvičím hodně, pokud ne, jen se tak udržuji. Hodina denně je to určitě.

Trénujete i na dovolené? Křídlo s sebou přece nevezmete….
Když jedu na lyže nebo třeba na Havaj, kde mám vnučku, je to trochu komplikovanější. Syn s rodinou bydlí v Bloomingtonu a tam hraji každý den na piano, které jsem koupil. Na Havaji si jdu zahrát aspoň jednou za týden, už mě tam znají a je to docela sranda. Zavolám vždycky kamarádovi z Nacional Public Radio: „Už mám toho koupání plný zuby, můžu si k vám ve čtyři přijít zacvičit?“ Je tam krásný Bösendorfer v prostorách s teplotou 15 až 16 °C, aby zůstal naladěný. Pak to vypadá asi tak, že venku je 28 °C ve stínu, já kráčím z pláže v kraťasech a triku a v tašce si nesu bundu, tenisky a dlouhé zimní ponožky. Dorazím do studia, řeknu paní na vrátnici „hi“, pořádně se navleču a jdu do té zimy cvičit.

Výborný hudebník musí mít kombinaci talentu, píle a zkušeností. Co z toho je podle vás nejdůležitější?
Píle je určitě potřeba, ale hlavně musí mít velkou míru muzikality. Nevím, jestli je to dané geneticky, ale někomu prostě složité hudební záležitosti nedělají problémy.

Vybavíte si, kdy vám bylo na pódiu úzko?
Se Zuzkou Lapčíkovou jsme měli v Košicích vánoční koncert, v katedrále byly tři stupně a pod jeviště umístili obrovské chrliče teplého vzduchu, které mířily na první řady. Zkouška byla v pořádku, ale když nás pak naostro brala televize, zmáčknul jsem klapky piana, na kterých se usazovala pára, a ony zůstaly dole. To bylo strašné! Já nevěděl, co dělat. Tak jsem nakonec pravou rukou hrál a druhou jsem ty klapky vracel zpátky. (smích) I to se podařilo překonat…

Je pro jazz ideální klubová scéna?
Když chce pianista dobře hrát, nesmí vypadnout z formy a na to jsou výborné právě kluby. Hraní v klubech je dost specifické. Na rozdíl od velkého koncertu tam na vás často čeká publikum, které ani neví, na

Foto: archiv Emila Viklického

Inzerce

Foto: Vladislav Galgonek

koho jde. Je potřeba posluchače zaujmout, což je jeden z největších testů. Musíte prostě vědět, co s publikem.

Kromě koncertů a klubových scén jste vystupoval i na multižánrovém festivalu Colours of Ostrava. I to je vhodné prostředí pro jazz?

Myslím, že ano. Mně se tam s Ivou Bittovou a Jirkou Mrázem hrálo výborně. Koncertovali jsme v prostředí kostela se skvělou akustikou. Asi tisíc lidí v publiku bylo naprosto nadšených. Myslím, že by se pořadatelé podobných akcí mohli víc odvážit, lidi totiž jazz i folklor berou.

Cestujete po celém světě, kde se cítíte opravdu doma?

Doma, to je Praha. Ale musím říct, že se mi hodně líbí Amerika, která je podle mne férová a má velmi dobré školství. Jsem tak trochu amerikanofil.

Pocházíte z Olomouce a inspirace tímto městem, vztah k Moravě a lidové písni jsou ve velké části vaší tvorby zřejmé. Jezdíte rád do míst, kde jste se narodil a trávil dětství?

Na Moravu mě to táhne a do Olomouce jezdím moc rád. Teď mě tam ale asi měli plné zuby, protože jsem za posledního půl roku koncertoval v Olomouci čtyřikrát. (smích) Mimo jiné jsem hrál na operní akci v Arcibiskupském paláci a koncert v Redutě s Moravskou filharmonií. Rodinu už tam nemám, ale mám tam známé a rodinu ženy. Olomouc jako město mám strašně rád.

Kam v Olomouci rád chodíte a co si při návštěvě hanácké metropole nikdy neodpustíte?

Moc rád se projdu centrem, projdu se pokaždé do Michalského výpadu a vzpomenu si taky vždycky na to, jak můj otec říkával: Až jednou od vojáků dostaneme zpátky ten areál, tak to bude jedna z nejhezčích univerzit. A tak to také je, je přenádherná, jedna z nejhezčích univerzit, co jsem kdy viděl. A to jsem byl leckde.

Jak vzpomínáte na vaše olomoucké jazzové začátky? Byla to pro vás dobrá škola?

Hrál jsem ve výborné bigbandové kapele Bigband Věroslava Mlčáka, která tehdy spadala pod firmu Restaurace a jídelny. Hrálo se hlavně v olomouckém Národním domě na tanečních a plesech a byla to ohromná swingová a bigbandová praxe. Kapela tehdy totiž měla tak zvanou „Knihu". V ní byly noty, a to neuvěřitelných 408 čísel! A nejen skladby, co se hrají v tanečních, ale opravdu těžká jazzová čísla. Když třeba pan Mlčák viděl, že saxofonista spí, protože si dal dva panáky, přistoupil k němu a řekl: „Duke Ellington – Harlem Nocturne." Pokud to dotyčný nezahrál, bum, stovka pokuta! Pro mě, jako studenta na vysoké škole, to byla opravdu velká škola jazzu z toho bigbandového ranku.

Pamatujete taky na olomoucký DEX klub, který v roce 1966 v adaptovaném sklepě Domu armády v Olomouci otevřeli Jaroslav Göbl a Pavel Dostál?

Vybavuji si rok 1967, kdy jsem se tam šel podívat na Karla Velebného, a bylo to úžasné. Dostál tam dělal takové happeningy, třeba že kapela už v klubu byla, ale když přišli diváci, měli zavěšené židličky – tonetky nahoře na háku a museli si s tím poradit. Byla to úžasná doba uvolňování, no fantastické.

V DEXu také často vystupovala skupina The Bluesmen…

Já v Olomouci hrál v rockové kapele, dokonce jsem byl členem Bluesmenů druhé generace. Hrál jsem v rockové kapele, která se jmenovala Démon, kterou založil Mirek Liška. Nedávno jsme se potkali v Jazz Tibet Clubu po 45 letech – rockoví dědkové. Ještě předtím, než vznikli Bluesmeni, fungovaly v Olomouci tři známější rockové kapely: Teenagers, Chickens a Démon. Chickens, to byla taková parta z části Olomouc–Povel, která hrála kopii Beatles. My Démoni zkoušeli spíš rhythm

and blues a z nejstarších Teenagers se pak vytvořili Bluesmeni. Ty tři kapely byly výborné, ale je to, pravda, už trochu pravěk… (smích)

Olomouc, Praha, Amerika…. jaké byste jim dal přívlastky?

Amerika je opravdu hodně velká a nedá se popsat jedním slovem, aniž bych generalizoval. Do Ameriky prostě rád jezdím a v Praze rád žiju. Jednoznačně ale patří Praha a Olomouc mezi nejhezčí města na světě. Olomouc ještě není moc objevená turisty, což je takové dvojsečné. Na jedné straně má kliku, že do ní turisté ještě nepřišli, na druhé straně je to smůla, protože tam tím pádem ještě nepřinesli peníze. Ale oni si ji určitě objeví. V Olomouci spousta historických krás a nádherných koutů, jako je třeba Michalský výpad, Blažejské náměstí a mnoho dalších.

Vaše prsty mají, dá se říct, velkou cenu. Jsou pojištěné? Dáváte si aspoň na ruce pozor? Nechá vás žena v kuchyni nakrájet cibuli?

Prsty pojištěné nemám, takhle já neuvažuju. (smích) Nijak zvlášť si ruce nechráním. Manželka mi sice nedovolí krájet cibuli, ale je to proto, že to neumím. Rád sportuji a zatím se mi nic nestalo. Je ale pravda, že když padám na lyžích, ruce si automaticky schovám a padám na hlavu. A tím se vlastně vysvětluje, jak to se mnou je… (smích)

Jak jste na tom se zdravím? Čím nejvíc trpí profesionální pianista?

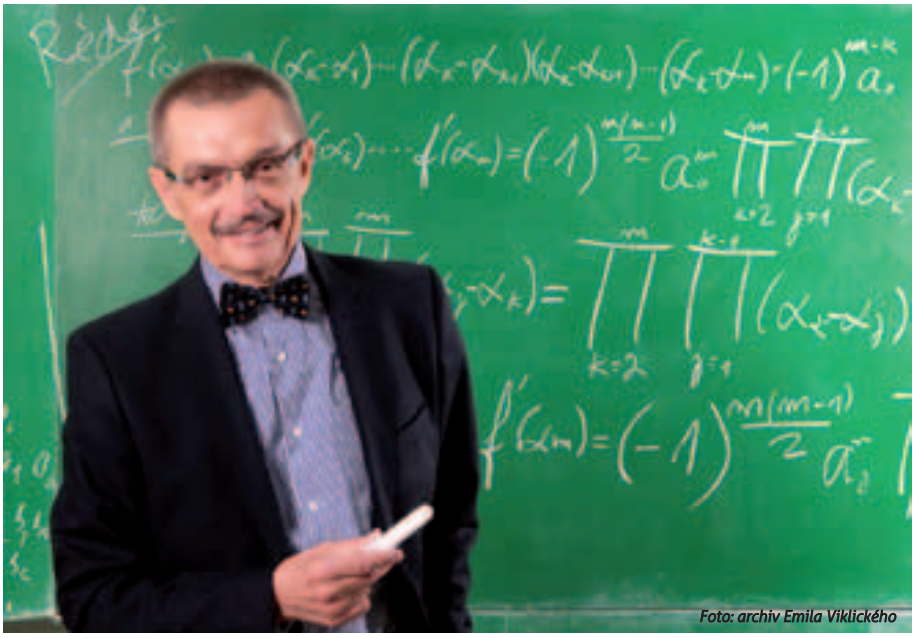
Foto: archiv Emila Viklického

Nejvíc bolí krční páteř. A tak pravidelně běhám, plavu a už dvacet let denně ráno minimálně půl hodiny cvičím a protahuji se. O to se snažím všude, třeba i na zájezdech.

Prozradíte nějakou svoji profesionální deformaci?

Jako jazzový muzikant si samozřejmě hudbu okamžitě analyzuju a strašně mi vadí, když hraje v restauraci. Bývá totiž většinou podle chuti personálu a ne taková, která by tam měla být. V restauraci má být ticho, anebo tam patří hudba, která vás neruší. Při jídle by měl cinkot příboru hudbu zastínit. Pokud v restauraci hrají, co mě nebaví, jdu okamžitě pryč. Nemůžu tam jíst.

Foto: archiv Emila Viklického

Existuje země, kde byste si moc rád zahrál, ale zatím se vám to nepodařilo?

Ano, napadá mě jedno místo, kde jsem ještě nehrál a hrozně rád bych tam jel – Rio v Brazílii. Těším se, že to třeba vyjde, ale zatím pro to nic nedělám. Snažím se stihnout to, co musím. (smích)

Kterého z muzikantů, s nímž jste ještě nehrál, toužíte mít vedle sebe na pódiu?

Na univerzitě v L. A. vyučuje jednou měsíčně skvělý americký jazzový pianista a skladatel Herbie Hancock, asi nejslavnější a taky nejdražší na světě. Neskromně mě napadlo, že až tam budu hrát příště, mohli bychom si zahrát duo. Hned jsem si pro jistotu taky zjistil, že tam mají dvě piana značky Steinway (smích). Fór je v tom, že jsme spolu vlastně už hráli, ale jen neoficiálně. Znám se s ním od roku 1976 a před několika lety jsme šli spolu na skleničku v Beverly Hills do baru, který vlastní bubeník skupiny The Police Stewart Copeland. Seděli jsme tam, popíjeli víno, hrála diskotéková muzika. A tak jsme vylezli na pódium, kde byla bubnová souprava a jedno Fender piano 76, tedy o oktávu kratší. Herbie začal hrát, pak chvilku já, nakonec přišel majitel baru a začal bubnovat. Tak jsme si asi čtyřicet minut zahráli, já Herbiemu basoval, protože se tam vešly jen tři ruce. Můj sen je ještě si zahrát s Herbiem Hancockem.

Jaké jsou vaše nejbližší pracovní plány?

Po tom naprosto hektickém půlroku, kdy jsem byl dvakrát v Asii a dvakrát v Americe, hodně jsem koncertoval doma, a mezitím jsem si střihl ještě Londýn a Košice, teď doufám v několik klidnějších měsíců (smích).

Zeptejte se našich lékařů na to, co vás trápí nebo zajímá

V této rubrice vám přinášíme rady našich specialistů v jednotlivých medicínských oborech. Lékaři odpovídají na vaše dotazy, ať už se ptáte na konkrétní zdravotní potíže, které vás v průběhu roku aktuálně trápí, nebo na způsob, jak jim účinně předcházet.

Odpovídá doc. MUDr. Jaromír Bystroň, CSc., primář Oddělení alergologie a klinické imunologie:

Osmiletý syn trpí alergickou rýmou, problémy má hlavně na jaře. Vloni na jaře mu navíc silně červenaly oči, slzel a stěžoval si na svědění očí. Může to také souviset s pyly? Zaberou na to antihistaminika, která má na alergickou rýmu?

Podle příznaků, které popisujete, se jedná skoro určitě o alergii na pyly jarních stromů (líska, olše, bříza, habr). Lehčí formy se dají zvládnout podáváním antihistaminik - v menším množství se dají i volně koupit v lékárně nebo je může předepsat praktický lékař. Při závažnějších potížích vás praktický lékař doporučí do alergologické ambulance.

Na přelomu zimy a jara všude v časopisech píšou, že je naše tělo po zimě zanesené toxiny a vyčerpané. Máme se prý v jarních měsících zbavit škodlivých látek a načerpat novou energii tím, že budeme držet půst. Můžete s tím jako lékaři souhlasit? Jak dlouho by se takový půst měl držet a kdy by se neměl držet vůbec? Jak by měl půst nebo dieta vypadat a kolik se má při něm přijímat tekutin?

Ohledně půstu je potřeba se spíše poradit nejdříve s praktickým lékařem, který zná váš aktuální zdravotní stav, a pokud by vám nedokázal sám poradit, tak vám doporučí specialistu dietologa. Není dobré doporučovat diety a hlavně např. půsty a hladovky, když neznáme zdravotní stav člověka. Někdy by mohly i poškodit. Obecně je však možné doporučit komukoliv půst s omezením přísunu masa (například jen na 1x týdně) a omezení kalorického přísunu o čtvrtinu, a to bez obav, že se zhorší zdravotní stav člověka. Strava by však měla být vždy pestrá, ne jednostranná.

Patřím k lidem, kteří těžce nesou časový posun. Pokaždé mám zdravotní problémy, které trvají třeba i pět týdnů – skoro nespím, jsem nervózní, silně mi buší srdce a trpím migrénami. Může mi někdo potvrdit, jestli může mít změna

Inzerce

času opravdu tak silný vliv na zdraví? Poraďte mi prosím, jak se tomu bránit. Existuje nějaká prevence?

K jediné prevenci patří postupné přizpůsobování se změně časového posunu, tedy upravovat si postupně denní režim a režim spánku. U každého člověka to může trvat různou dobu, takže se na to připravujte již dopředu.

Před několika měsíci jsem se začala cítit unavená a slabá. Myslela jsem, že je to z přetížení, a že to samo přejde, když v práci trochu uberu. Naopak tento stav trvá už asi čtvrtý měsíc. Jsem vyčerpaná, nic mě nebaví, na nic nemám chuť a sílu. Občas mívám teplotu a bolí mě svaly, uzliny v podpaždí, a jakoby mi vypovídalo službu celé tělo. Okolí už si myslí, že jsem hypochondr. K lékaři jsem ještě nešla, ale známá mi nedávno řekla, že to může být chronický únavový syndrom a že je to nebezpečné. Myslíte, že mám navštívit odborníka? Pokud ano, tak jakého?

Pokud vaše známá, o které hovoříte, není váš praktický lékař, tak zajděte v první řadě za ním. Váš praktik zná váš základní zdravotní stav a nejlépe pozná, zda došlo k nějakým podstatným odchylkám. Pokud by takové odchylky našel, provede potřebná doplňující vyšetření anebo vás odešle na specializované pracoviště.

Odpovídá MUDr. Jiřín Hoza, primář Otolaryngologické kliniky:

Několikadenní rýma mého syna se zvrtla v akutní zánět středního ucha. Bylo to opravdu velmi nepříjemné. Teď jsem

četla, že některé děti můžou na tyto záněty trpět opakovaně, a ráda bych tomu předešla. Mám hned několik otázek. Patří k příznakům zánětu středního ucha i zvracení? Jaká je nejlepší prevence? Jaká je nejvhodnější léčba? Proč někomu pomohou kapky do uší a někomu se musí propíchnout bubínek?

V rámci středoušního zánětu se kromě febrilií (zvýšené teploty), rýmy a bolestí ucha (tzv. otalgie) může objevit i zvracení. Účinnou prevencí vzniku otitidy je prevence vzniku rýmy a infektů horních dýchacích cest. Zánět středouší se v prvním, tzv. katarálním stádiu, když ještě není výpotek ve středouší, může léčit konzervativně, tzn. analgetiky, nesteroidními antiflogistiky (např. Nurofen, Brufen sirup apod.), popřípadě ušními kapkami. V případě výpotku je už indikována tzv. paracentéza, neboli „propíchnutí bubínku".

Odpovídá MUDr. Zdeněk Záboj, primář Oddělení geriatrie:

Dědečkovi je 78 let a v poslední době se stále hůř pohybuje, ztrácí zájem o čtení i o zahrádku a mám pocit, že je takový smutný až depresivní. Lékařka mu po vyšetření sdělila, že je v pořádku a že se má co nejvíc hýbat, denně chodit na procházky a hlavně se vystavovat sluníčku. Je to v pořádku?

To je docela těžká otázka bez podrobnějšího vyšetření. Vzhledem k věku je možné se domnívat, že níže uvedené potíže a handicapy se nabízejí jak v rovině somatické, psychické, tak i sociální. V geriatrické medicíně existuje celá škála tělesných poruch, které mohou vést k potížím psychickým a naopak. A známé jsou také tzv. sociální syndromy souvisící se sociálním prostředím seniora. Doporučuji vám obrátit se na registrujícího praktického lékaře, který rozhodne o dalším specializovaném vyšetření – interním, geriatrickém eventuelně psychiatrickém.

Inzerce

VAŠE DOPISY A E-MAILY NÁS TĚŠÍ, jsou pro nás zpětnou vazbou a vodítkem, jak naši práci dělat co nejlépe. Pokud se nám to daří a nemocný dokáže naši péči ocenit, je každé malé poděkování velkým povzbuzením. Obracet se můžete na redakci NemMAGAZÍNU, kontakty najdete v tiráži na straně 3.

PODĚKOVÁNÍ ONKOLOGICKÉ A I. CHIRURGICKÉ KLINICE

Nedávno jsem byla pacientkou ve Fakultní nemocnici Olomouc. Chci vám blahopřát ke skvělé práci všech „zdravotníků", kteří se o mne starali. Nejdříve patří můj velký dík MUDr. Petru Benešovi, Ph.D., z Onkologické kliniky, dále potom personálu z I. chirurgické kliniky pod vedením prof. MUDr. Čestmíra Neorala, CSc., na jehož oddělení 9 jsem byla operována a hospitalizována další dva dny. Můj obdiv a dík má vedoucí lékař MUDr. Jiří Halama, ošetřující lékařka MUDr. Jana Tesaříková, dále rovněž JIP a všichni pracovníci lůžkového oddělení. Profesionalita a skvělý přístup ke mně jako pacientce, to byl zajisté i důvod dobrého průběhu mé léčby. Všem přeji mnoho sil a zdraví.

Milada T.

PODĚKOVÁNÍ I. CHIRURGICKÉ, II. INTERNÍ A DĚTSKÉ KLINICE

Chceme vyjádřit poděkování za záchranu života našeho čtrnáctiletého syna, který byl od října do prosince 2013 hospitalizován na Dětské klinice FN Olomouc pro velmi vážné poranění slinivky břišní při úrazu. Ke zranění došlo v průběhu víkendové akce skautského oddílu. Byli jsme postaveni do situace, že z domu odešel zdravý kluk a během několika hodin se vše změnilo. Ocitli jsme se s manželem na nemocniční chodbě před operačním sálem a doufali, že vše dobře dopadne.

Jsme velmi vděčni všem ošetřujícím lékařům a dalšímu zdravotnickému personálu, zejména MUDr. Dušanovi Klosovi, Ph.D., a MUDr. Ivo Klementovi, Ph.D., kteří provedli operační zákrok, dále MUDr. Tomáši Malému, Ph.D., primáři I. chirurgické kliniky, vedoucímu lékaři oddělení dětské JIP MUDr. Vratislavu Smolkovi, MUDr. Lence Šigutové a dalším, kteří nám trpělivě vysvětlovali a podávali průběžné informace o stavu syna. Děkujeme i vrchní sestře Mgr. Kašubové a všem sestrám na JIP oddělení, rehabilitační terapeutce. Vždy byly velmi ochotné a vstřícné. O zdárný průběh léčby se přičinil velkou měrou i MUDr. Michal Konečný, Ph.D., primář II. interní kliniky, který prováděl důležité úkony z gastroenterologického hlediska.

Po přeložení syna na běžné dětské oddělení pokračovala vzorná péče ze strany lékařů, MUDr. Evy Karáskové, která byla ošetřující lékařkou, a vedoucího lékaře MUDr. Davida Vydry. Také sestry dětského oddělení byly vždy velmi ochotné a vstřícné. Jsme si vědomi toho, že zranění bylo velmi vážné, a jsme také velice šťastni, že zdravotní stav našeho syna se díky odborným a kvalifikovaným lékařům velmi zdárně vyvíjel a vyvíjí. Mohli jsme tak společně strávit Vánoce, syn doma byl náš nejkrásnější dárek a každým rokem bude znovu.

Romana a Aleš M.

PODĚKOVÁNÍ PORODNICKO-GYNEKOLOGICKÉ KLINICE

Chtěli jsme velice poděkovat panu MUDr. Radimovi Markovi za jeho nevšední, obětavý a hlavně lidský přístup po dobu manželčiny hospitalizace v listopadu 2013 na Porodnicko-gynekologické klinice FN Olomouc. Dík mu patří také za provedený výkon a celkově za jeho laskavý a velmi obětavý přístup, kdy i ve svém osobním volnu nám volal, aby nám oznámil výsledky histologie. Doslova se vžil do naší situace, kdy jsme si prošli nelehkou cestu životem a s obavami jsme čekali, zda se ženě nevrátil Hodgkinův lymfom po nedávné transplantaci kostní dřeně. Výsledky nám zavolal dříve, než nám měly být oznámeny, protože si uvědomoval, jak je pro nás každá hodina čekání krutá. Takový výjimečný přístup se v dnešní době snad již nevidí, obzvlášť když jsme úplně cizí lidé.

Musel jsem napsat toto poděkování, protože pan MUDr. Marek se vzhledem k jeho skromnosti a zápalu pro práci jistě ani nikomu nezmínil, jaký udělal dobrosrdečný čin. Tak alespoň touto cestou mu chceme moc poděkovat a zároveň upozornit, jakého špičkového člověka v týmu máte.

Petra a Pavel R.

PODĚKOVÁNÍ NEUROCHIRURGICKÉ KLINICE

Na konci roku jsem byla vyšetřena na Neurochirurgické klinice FN Olomouc vaším lékařem MUDr. Tomášem Wankem. Protože žiji a studuji v Londýně, navštívila jsem i tam zdravotnické zařízení, a mohu tedy srovnávat. Byla jsem mile překvapená. Chci poděkovat MUDr. Wankovi za péči, trpělivost, ochotu a milý přístup. S tímto jednáním jsem se v zahraničí bohužel nesetkala. Na začátku ledna jsem tak mohla odletět zpět do Londýna s kompletním vyšetřením a stanovenou diagnózou. Ještě jednou za všechno moc děkuji.

Anna P.

(V rámci uveřejnění v NemMAGAZÍNU byl text některých dopisů redakčně krácen.)

Inzerce

PRO DĚTI

osm rozdílů

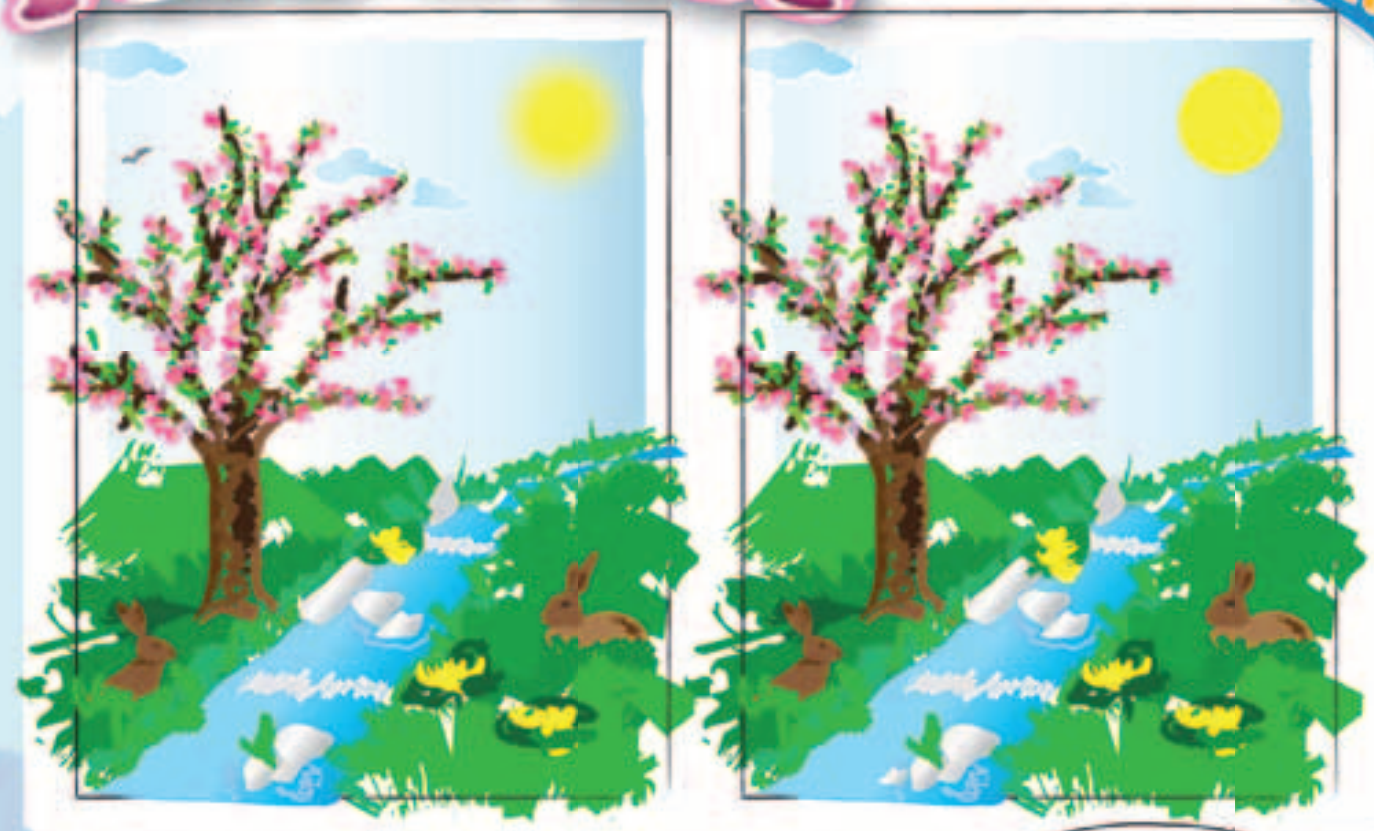

pohádka

Konečně je tady jaro! První sluneční paprsky lákají k venkovním hrám. Několik dětí se domluvilo, že se po škole sejde na dětském hřišti. Přišly všechny. Střídavě přebíhaly od houpaček k prolézačkám, ty mladší neúnavně sjížděly skluzavku a strkaly se na žebříku. Kluci s sebou vzali míč a lítali za ním po celém hřišti. Udýchaní ze sebe shodili nepohodlné bundy a čepice a rozehráli utkání naplno. Přecejen se ale ještě brzy začalo stmívat, a tak se domluvili na odvetě na druhý den. Přehodili bundy přes ramena a plni vášnivých sportovních zážitků ani nevnímali, jak jsou uřícení a zpocení. Jakub ze třetí třídy doma rychle spořádal večeři, ale už se necítil dobře. A co teprve v noci! Třásla jim zima, ale zároveň mu bylo ukrutně horko. Maminka mu naměřila 38,2 °C horečky. Hned zavolala 155 – rychlou pomoc. Nečekali dlouho a Jakub se brzy dostal do nemocnice, kde si ho ještě pro jistotu nechali do druhého dne. Co kdyby si uhnal zápal plic!

domino

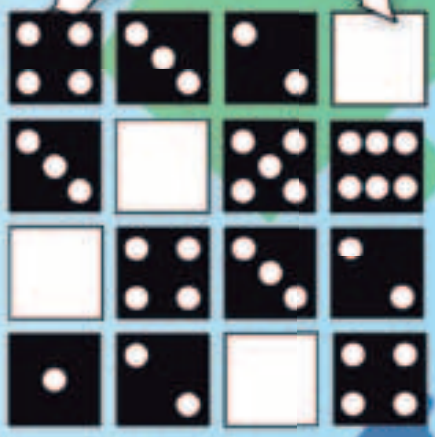

Do prázdných čtverců doplň puntíky tak, aby tvořily logickou řadu.

©Jindra Pospíšková www.grapet.org

Přiřaď siluety ptáčků.

1 sýkora koňadra
2 zvonek zelený
3 brhlík obecný
4 strakapoud prostřední
5 vrabec domácí
6 vlaštovka obecná

KŘÍŽOVKA – tajenka citát Václav Matěj Kramerius

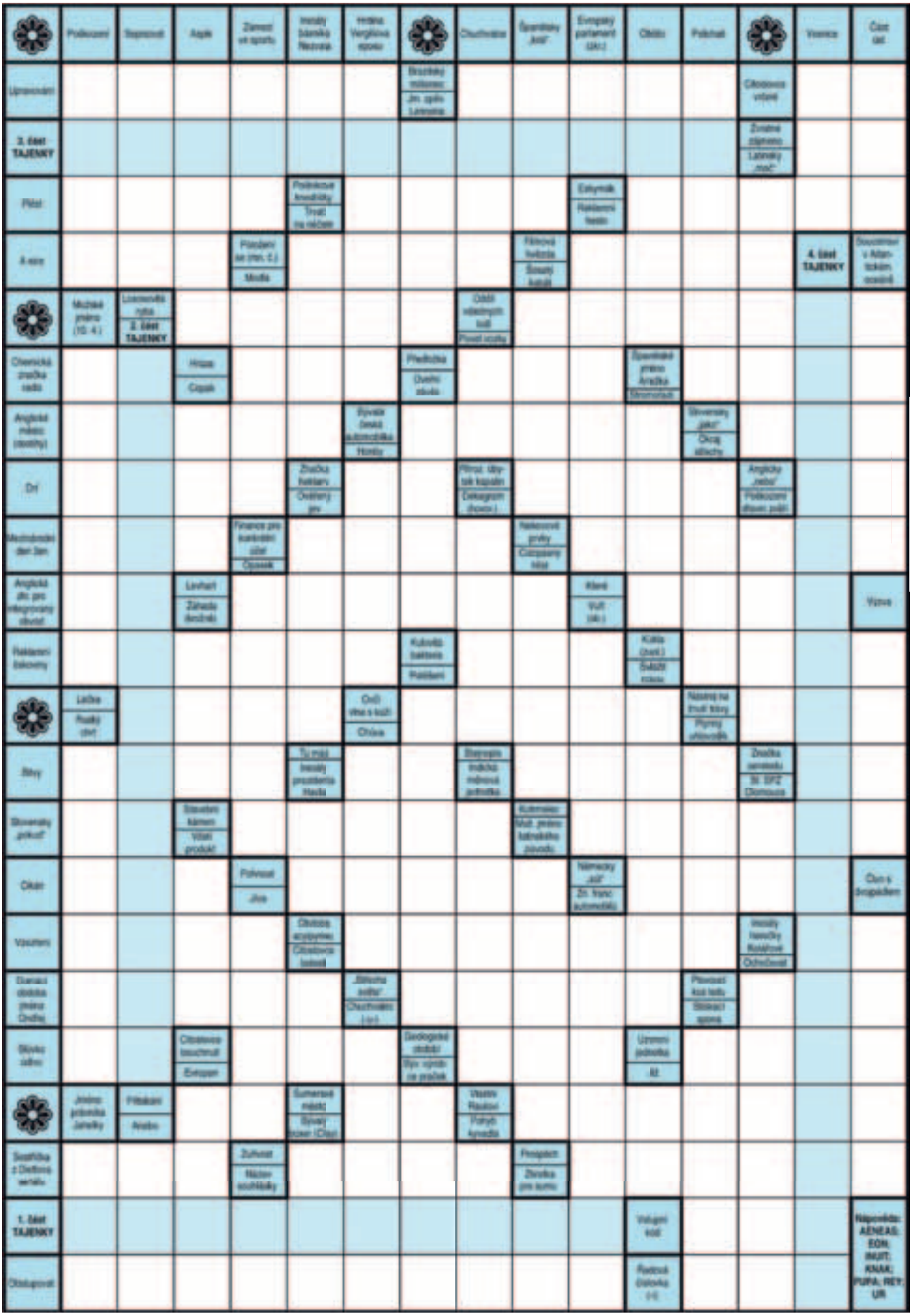

Tajenka: Veselá mysl a srdce pokojné jsou nejlepší lékové pro uzdravení

HOLANDSKÁ ČTVRŤ

Kvalitní bydlení
v oblíbené lokalitě
za rozumnou cenu!

Byty 1+kk
od 914 000 Kč

Byty 2+kk
od 1 690 000 Kč

Byty 4+kk
s terasou
od 3 603 000 Kč

Probíhají finální terénní úpravy

VÝHODY PROJEKTU

- silný investor
- k 27. 2. prodáno již 81 % bytů
- byty o výměrách 30 m² - 181 m²
- stále výběr ze všech dispozic bytů 1+kk - 4+kk
- možnost dokoupení sklepa, komory či garážového stání
- u vybraných bytů stále možnost klientských změn
- zajištění financování s velmi výhodnou úrokovou sazbou

Aktuální nabídku naleznete na:
www.holandska-ctvrt.cz

DACHI, s.r.o.
Ztracená 34 | 771 00 Olomouc
tel.: **800 154 723, 585 224 559**
dachi@dachi.cz | **www.dachi.cz**

Pro více informací o projektu Holandská čtvrť volejte
774 322 407

TOYOTA

VŽDY
LEPŠÍ CESTA

Moje bezpečí, můj prostor

Nová **Toyota VERSO**

- **Nový dieselový motor 1,6 D-4D**
  (výkon 112 k, spotřeba 4,5 l/100 km)
- **Atraktivní nabídka paketů výbav**

TRENDcar
www.Toyota-Morava.cz

Olomouc – Horní Lán, I. P. Pavlova 120, tel.: 585 700 960
Nový Jičín – Šenov, Dukelská 91, tel.: 555 531 050

Vyobrazení vozu je pouze ilustrativní. Veškerá data, údaje a vyobrazení jsou určeny pouze k informačnímu účelu a tato prezentace není nabídkou, resp. návrhem na uzavření smlouvy. Toyota Verso: Kombinovaná spotřeba a emise CO_2: 4,5–6,8 l/100 km, 119–169 g/km. Údaje o spotřebě pohonných hmot a o emisích CO_2 odpovídají závěrům měření dle příslušných směrnic a nařízení EU nebo předpisů EHK.